

11-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - প্ৰতিখন ঘৰকেই স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলাৰ দ্বায়িত্ব তোমালোক সন্তানসকলৰ, সকলোকে পতিতৰ
পৰা পাৱন হোৱাৰ লক্ষ্য দিব লাগে, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন:- ঈশ্বৰীয় কোলালৈ আহিলে তোমালোক সন্তানসকলৰ কেনেকুৱা অনুভৱ হয়?

উত্তৰ:- ঈশ্বৰীয় কোলালৈ অহা সন্তানসকলৰ মংগল মিলন উদ্‌যাপন কৰাৰ অনুভৱ হয়। তোমালোকে জানা সংগম যুগ
হৈছে ঈশ্বৰৰ লগত মিলন উদ্‌যাপন কৰাৰ যুগ। তোমালোকে ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলন মনাই ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি
গঢ়ি তোলা। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত মিলিত হোৱা। গোটেই কল্পত কোনেও সন্মুখ মিলন
উদ্‌যাপন কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ এয়া অতি সৰু ঈশ্বৰীয় কূল, শিৱবাবা হৈছে ককা, ব্ৰহ্মা হৈছে বাবা
আৰু তোমালোক সন্তানসকল হৈছা ভ্ৰাতা-ভগ্নী, অন্য কোনো সম্বন্ধ নাই।

গীত:- নতুন যুগৰ কলিবোৰ..... (নয়ি উমৰ কী কলিয়া...)

ওঁম্ শান্তি। বাবা যেতিয়া আহে তেতিয়া প্ৰথমে কিছুসময় মৌন হৈ বহিব লাগে, কাৰণ প্ৰথমে দান দিয়া হয় স্মৃতিৰ।
স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পতিতক পাৱন কৰি তুলিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে দান দি আছা আৰু লৈ আছা। পিতা আহি
কাঁইটৰ পৰা কলি বনায় আকৌ পিছত কলিৰ পৰা ফুল হয়। তোমালোকে জানা আমাৰ সেৱাই হৈছে - সকলোকে
স্বৰ্গৰ লায়ক কৰি তোলা। যিদৰে তোমালোক হৈ আছা।

পিতা আহি প্ৰথমে সুস্থাস্থ্য, আৰু তাৰ পিছত সম্পত্তি দিয়ে। প্ৰথমে শান্তি তাৰ পিছত সুখ। বাস্তৱত সুখ দুয়োটাতে
আছে। তোমালোক সন্তানসকলক সুখ আৰু শান্তি দুয়োটা লাগে আৰু যি সন্যাসী আদি আছে তেওঁলোকে মাথো শান্তি
বিচাৰে। সন্যাসীয়ে সুখ নিবিচাৰে। সুখটো তেওঁলোকে দিব নোৱাৰে। যদি শান্তি দিয়েও সেয়া ক্ষণ্টেক সময়ৰ ক্ষণ
ভংগৰ সুখৰ বাবে। সন্যাসীসকলে কয় যে সুখতো কাউৰীৰ বিষ্ঠা সদৃশ। সন্যাসীসকলে সাধাৰণতে শান্তি বিচাৰে মুক্তিৰ
বাবে। মুক্তিতো আন কোনোৱেও দিব নোৱাৰে। ইয়াক বেহদৰ মুক্তি, বেহদৰ জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়, যিটো বেহদৰ
পিতাইহে দিব পাৰে। তোমালোকে জানা যে এই সময়ত সকলোৱে কাঁইট হয়। কাঁইটে বিন্ধে। পিতাই কয় - সকলোৱে
ইজনে সিজনক কাম কটাৰীৰ দ্বাৰা প্ৰহাৰ কৰে। তেওঁলোকে নাজানে যে কাম কটাৰী চলোৱাটোক হিংসা বুলি কোৱা
হয়। তোমালোক বিকাৰলৈ যোৱা বাবে আদি-মধ্য-অন্ত ইজনে সিজনক দুখ দিয়া। এইখন হৈছে দুখৰ দুনিয়া। সুখৰ
দুনিয়া বুলি স্বৰ্গক কোৱা হয় - যেতিয়া নতুন সৃষ্টি নতুন ভাৰত হয়। ভাৰতবাসী, যিসকল দেৱী-দেৱতাৰ পূজাৰী,
তেওঁলোকে জানে যে এই দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এইটো অনুভৱো হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ
মন্দিৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা কৰে। ভাবে যে ভাৰতৰ তেওঁলোক মালিক আছিল। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল - এইটো
অনুভৱো হয়, কিন্তু বতাহ সদৃশ। বুজি পায় যে ভাৰতত ইমান বিলাক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ সজা হয় গতিকে
তেওঁলোকৰ ৰাজধানী আছিল। মহাৰজা-মহাৰাণী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু কেতিয়া আছিল সেয়া পাহৰি গ'ল। কিমান
সাধাৰণ ভুল। সিমান বেছি সময় হোৱা নাই। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ কথা। যীশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদিৰ দুই-আঢ়ৈ হাজাৰ বছৰ
হৈছে। তেওঁলোকৰ বাবে এনেদৰে কোৱা হয় যে অৱতৰিত হ'ল। এনেয়েটো সকলোৱে অৱতৰিত হয়। আত্মাই আহি
প্ৰৱেশ কৰে, ইয়াকো অৱতৰিত হোৱা বুলিয়েই কোৱা হ'ব। কিন্তু প্ৰথমতে জ্যেষ্ঠসকলৰ নাম লোৱা হয়। কোৱা হয় -

পৰমপিতা পৰমাত্মা অৱতৰিত হ'ব, তেতিয়া আহি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব। অৱতৰিত হোৱাৰ অৰ্থ এয়াই। যিসকল ডাঙৰ প্ৰখ্যাত হয় তেওঁলোকৰ বাবে এনেদৰে কোৱা হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে বুদ্ধৰ অৱতাৰ, যীশুখ্ৰীষ্টৰ অৱতাৰ। বৌদ্ধী আৰু খ্ৰীষ্টিয়ানৰ ভাৰতৰ সৈতে সম্পৰ্ক থকা দেখিবলৈ পোৱা যায়। গুৰুনানকৰ প্ৰায় 500 বছৰৰ ওচৰে-পাজৰে দেখুওৱা হয়। তেওঁ অলপ সময়ৰ বাবে অৱতৰিত হয়। তেওঁলোক ডাঙৰ। গতিকে সকলোৱে অৱতৰিত হয়। এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাক আহ্বান কৰে। কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিব, কেনেকৈ আহিব - সেয়া নাজানে। নিশ্চয় শৰীৰতে আহিব লাগিব। কিন্তু জন্ম নোলোৱাৰ বাবে তেওঁক অৱতৰিত হোৱা বুলি কোৱা হয়। সৰু শিশুতো নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ অৱতাৰকে সকলোতকৈ ডাঙৰ বুলি কোৱা হ'ব। গায়ন কৰে - পৰমাত্মাই 24 অৱতাৰ লয়। আকৌ কৈ দিয়ে - পাথৰে প্ৰতি অৱতাৰ ল'লে। অধঃপতিত হৈ যায়। যেনেকৈ ভাৰত অধঃপতিত হৈ যায় তেনেকৈ তেওঁলোকৰ কথনো অধঃপতিত হৈ যায়। পিতা হৈছে নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। গতিকে নিশ্চয় নতুন আৰু পুৰণিৰ সংগমত আহিব। তেওঁক সকলোতকৈ ডাঙৰ অৱতাৰ বুলি কোৱা হ'ব। শিৱৰেই সকলোতকৈ ডাঙৰ অৱতাৰ। কিন্তু মনুষ্যই বুজি নাপায় কিয়নো পৰমাত্মাৰ পৰা বিমুখ হৈ গৈছে। নিৰাকাৰৰ সৈতে নিশ্চয় পৰিচিত কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে পৰমাত্মা কেতিয়া আহে, আহি কি কৰে? এনেকুৱা নহয় যে বিষ্ণুৰ অৱতাৰ বুলি কোৱা হ'ব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ অৱতাৰ বুলি কোৱা নহ'ব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা বুলি কোৱা হ'ব।

বিষ্ণু অৱতাৰণৰ এখন নাটকো বনায়। বাস্তৱত কিন্তু বিষ্ণু অৱতাৰণৰ তেনে কোনো কথা নাই। তোমালোক এতিয়া বিষ্ণু কুলৰ হৈ আছা। ঈশ্বৰীয় কুল নহয় জানো। এওঁ শিৱৰ সন্তান ব্ৰহ্মা, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোক। ইয়াকে ঈশ্বৰীয় কুল বুলি কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - মই আহি তোমালোকক নিজৰ কৰি লওঁ। মই আহি তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতা হওঁ। হওঁতেতো মই সকলোৰেই পিতা। কিন্তু এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মোৰ হৈছা, সেইবাবে তোমালোকে মোক ককা বুলি কোৱা। আত্মাসকলৰ পিতাতো হয়েই। সকলোৱে জানে যে এই সময়ত মই আহিছো। তোমালোকেহে এতিয়া মোক লগ পোৱা। বেহদৰ পিতাক তেতিয়াহে লগ পোৱা যেতিয়া পিতাই জন্ম দিয়ে। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক ধৰ্ম-সন্তান কৰি লয়। বিকাৰৰ সন্তানতো হ'ব নোৱাৰে। কিমান প্ৰজা আছে। কিমান ভ্ৰাতা-ভগ্নী আছে, সেই সকলোবিলাক মুখ-বংশাৱলী নহ'ল জানো। সন্যাসীসকলৰ বংশাৱলী নাথাকে কাৰণ তেওঁলোকৰ ককা-বাবাৰ সৈতে কোনো সম্পৰ্ক নাই। ইয়াত পিতাও আছে আৰু ককাও আছে। এওঁক দাদা (জ্যেষ্ঠ ভ্ৰাতৃ) বুলি কোৱা হয়। পিতা আহি নিজৰ কৰি লয়। তোমালোকে জানা যে আমি ঈশ্বৰৰ কোলালৈ আহিছো। এয়া হৈছে মংগল মিলন। কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদি - ইয়াকেই সংগম বুলি কোৱা হয়। সংগমত মিলন হয়। যেনেকৈ তিনিখন নদীৰ সংগম আছে। তাত কি হয়? গুৰুলোক আৰু জিজ্ঞাসুসকলৰ মংগল মিলন হয়। সেয়াতো হৈ গ'ল পাৰ্থিৱ। গায়নো কৰা হৈছে - আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মংগল মিলন। এয়া সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। আত্মাসকল পৰমাত্মাৰ সৈতে মিলিত হয়। ইয়াত পানীৰ নদীৰ কথা নাই। ইয়াত তোমালোক বহি আছা। এয়া তোমালোকৰ বহুত শ্ৰেষ্ঠ মংগল মিলন। আত্মাসকলো চৈতন্য। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ এয়া ঋণলৈ লোৱা শৰীৰ, ইয়াকেই মংগল মিলন বুলি কোৱা হয়। কুম্ভমেলা বুলিও নকয় জানো। কুম্ভকো সংগম বুলি কোৱা হ'ব। ওখন নদীৰ সংগমৰ নাম কুম্ভ ৰাখি দিছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ সংগম কোনটো? সাগৰ আৰু নদীৰ। সকলোতকৈ ডাঙৰ নদী হৈছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। তাত বাবা আহে সেয়েহে সাগৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ একেলগে মেলাতো আছেই। এতিয়া কুম্ভৰ মেলা হয় - সংগমত। তোমালোক সকলোৱে জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ সৈতে মিলিত হোৱা, ইয়াক ঈশ্বৰীয় কুম্ভ মেলা বুলি ক'ব পাৰি। এয়া হৈছে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সংগম। কুম্ভ বা সংগম কথা একেটাই। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি নিজৰ বাবে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছো। আমি

ঘৰত পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। য'ত পৱিত্ৰতা আছে, তাতেই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হ'ব। সন্তানসকল পৱিত্ৰ হৈ থাকিলে পৱিত্ৰতা, সুখ-শান্তিও থাকে। তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হ'ব লাগে যেনেকুৱা দেৱতাসকলৰ হয়। কোনো ধৰণৰ অৱগুণ থাকিব নালাগে, ইয়াকেই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হ'ব। সেয়াই পিছত স্থায়ী স্বৰ্গ হৈ যায়। ঘৰত এনেকুৱা লায়ক হ'ব লাগে, সেইবাবেই কোৱা হয় প্ৰতিখন ঘৰকেই স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলা। তোমালোকে মনুষ্যক স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ লায়ক কৰি তোলা। তোমালোকৰ বাবেই গীত আছে - প্ৰতিঘৰকেই স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলা। সত্যযুগত প্ৰতিখন ঘৰতেই স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নাই। যিসকল সন্তানে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয় তেওঁলোকক নিজৰ ঘৰত থাকিয়ে পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ লক্ষ্য দিব লাগে।

এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ চৈতন্য তীৰ্থ। য'ত শিৱবাবা হৈছে সাগৰ, তাত তোমালোক আত্মাসকল নিশ্চয় গংগা হ'ব। এয়া সকলোতকৈ ডাঙৰ উচ্চৰো উচ্চ মেলা। বাকী সেই সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ মেলা, এয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গৰ মেলা। ভক্তি মাৰ্গৰ মেলাতো প্ৰত্যেক জন্মতে লাগি থাকে। জ্ঞান মাৰ্গৰ মেলা এবাৰেই লাগে। এয়া হৈছে আত্মিক মিলন। পৰম আত্মা পৰমধামৰ পৰা আহি সন্তানসকলৰ সৈতে মিলিত হয়। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ যাত্ৰা বা মেলা এয়াই। এই চৈতন্য সাগৰতো যিকোনো ঠাইলৈ যাব পাৰে। সেই জড় সাগৰতো কলৈকো নাযায়। এই সাগৰ যায়। তোমালোক নদীবোৰো নিমন্ত্ৰণ দিলে যোৱা। জ্ঞান সাগৰ এই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ সৈতে যায়। তোমালোক ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ নদী হোৱা - কোনোবা পৱিত্ৰ হয়, কোনোবা অপৱিত্ৰ। কোনো-কোনো সময়ত এনেকুৱা বহুত আহি যায় যিয়ে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তথাপিও আহে নহয়নে। বাহিৰৰ গৃহস্থীয়ো আহে। অনুমতি দিয়া হয়। এনেকুৱাও নহয় যে সকলোকে অনুমতি দিব। কোনো মিত্ৰ সম্বন্ধী আদি আহিলে, তেওঁলোকৰ উদ্গতিৰ বাবে অনুমতি দিয়া হয়। নহ'লেতো বহুত নিয়ম আছে। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থলৈ কোনো পতিত আহিব নোৱাৰে। পাণ্ডা বা পৰী আদি কোনেও পতিতক লগত আনিব নোৱাৰে সেয়েহে পিতাই কয় সাৱধান হ'ব, চাৰ্টিফিকেট তোমালোকক দিয়া হয়। যাকেই লগত লৈ আহা বা পঠিয়াই দিয়া তাৰ দায়িত্ব তোমালোকৰ ওপৰত। এনেয়েতো চেণ্টাৰলৈ নিমন্ত্ৰণো কৰা হয়। কিমান পতিত আহে চাগৈ। চেণ্টাৰলৈ পতিত আহিলেহে তেওঁলোকক পাৱন কৰি তুলিব পাৰিবা। ইয়াততো সাগৰ বহি আছে সেয়েহে নিয়ম বান্ধি দিয়া হৈছে। নাড়িৰ স্পন্দন চোৱা হয়। ডাক্টৰ চাৰ্জনটো ভিন্ন ভিন্ন আছে। মম্মা বাবা বা অনন্য সন্তানসকলে কথা পাতিলে তৎক্ষণাৎ গম পাব যে বুদ্ধিত বহে নে নবহে। তোমালোকে যাকেই বুজোৱা যে দুজন পিতা আছে তেতিয়া তৎক্ষণাৎ মানি ল'ব। যুক্তি শুনোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাকতো সকলোৱে স্মৰণ কৰে। মই অমুক পিতাৰ সন্তান। কেৱল তেওঁৰ অক্যুপেচনৰ (কৰ্তব্যৰ) বিষয়ে নাজানে।

এয়াটো তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা যে যি সকল মনুষ্য যি যি নাম-ৰূপেৰে আহে, সেই নাম-ৰূপেৰেই 5 হাজাৰ বছৰ পাছত আকৌ নিশ্চয় আহিব লাগিব। যীশুখ্ৰীষ্টৰ যি চিত্ৰ আছে, হুবহু আকৌ সেই সময়তহে হ'ব। এনেকুৱা আৰু কোনো মনুষ্যৰ হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ যি চিত্ৰ আছে সেয়া আৰু কোনো মনুষ্য ৰূপত হ'ব নোৱাৰে। আত্মা ভিন্ন-ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কালত জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া পতিত হৈ গ'ল, তেওঁলোকক আকৌ পাৱন কৰি তোলে।

তোমালোকে জানা পিতা হৈছে কল্যাণকাৰী, ৰাৱণ হৈছে অকল্যাণকাৰী। সকলোকে সংগতি দিওঁতা হৈছে পিতা। তেতিয়া কেৱল মনুষ্যই নহয় সকলো বস্তুৰে সংগতি হৈ যায়। নৰকৰ বিনাশ, স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয়। যি কল্পৰ আগতে আহিছিল - কোনোবা পাঞ্জাবী, কোনোবা পাৰ্চী আহে নহয়, সকলোকে নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। পিতাৰ আগমন হৈছে - ঢোল পিতি শুনালেও কোনো আপত্তি নাই। তোমালোকৰ চিত্ৰও বৰ ভাল। এতিয়া তোমালোক মন্দিৰৰ লায়ক হৈছা। এতিয়া ভুতবিলাক উলিয়াই দিবলৈ বহুত যত্ন কৰিব লাগে। লক্ষ্মী অথবা নাৰায়ণক বৰণ কৰিবৰ কাৰণে বিকাৰী অৱগুণ আঁতৰাবলৈ কিমান যত্ন কৰিব লগা হয়। কাৰোবাক কামৰ ভুত, কাৰোবাক ক্ৰোধৰ ভুত, কাৰোবাক মোহৰ ভুতে চৰ

মাৰি দিয়ে। একেবাৰে খহি পৰে। লোভৰ বশীভূত হৈয়ো খহি পৰে। ভাল ভাল ঘৰৰ কন্যাই মিঠাই দেখিলে, লুকুৱাই খাব। লোভেও কিমানৰ লোকচান কৰি দিছে। লোভৰ বশীভূত হৈ চুৰি কৰে। প্ৰথমতে তোমালোক ভৰ্জিত আছিল। এতিয়াটো সকলোৱে নিজৰ ঘৰত ভৰ্জি বনাব লাগিব। পিতাই এটাই ডাঙৰ ভৰ্জি বনালে। এতিয়াটো কোৱা হয় প্ৰথমে 7 দিনৰ ভৰ্জিত থাকিব লাগিব। আজিকালি ভৰ্জিত বহাতো বৰ কঠিন। চেণ্টাৰলৈ আহিলে প্ৰভাৱিত হোৱা আকৌ ঘৰলৈ গ'লে নোহোৱা হৈ যায়। সংগ দোষ লাগি যায়। এতিয়াটো বহুত যত্ন কৰিব লগা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি ঈশ্বৰীয় কূলত বহি আছো। ককা, বাবা আৰু আমি ভ্ৰাতা-ভগ্নীসকল। ব্ৰাহ্মণ কুল সৰ্বোত্তম বুলি গায়ন আছে। সেই ব্ৰাহ্মণসকলকো তোমালোকে জ্ঞান দিব পাৰা - ব্ৰাহ্মণ হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ (টিকনি), এই সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলেই আকৌ দেৱতা হয়, প্ৰথমতে দেৱতাতকৈও উচ্চ ব্ৰাহ্মণ, টিকনি অৰ্থাৎ উচ্চ নহ'ল জানো, তোমালোক ব্ৰাহ্মণে দেৱতাসকলৰ পূজা কৰা, নিজকে পূজাৰী, তেওঁলোকক পূজ্য বুলি ভাবা। তোমালোকে সেই পূজাৰী, ব্ৰাহ্মণসকলকো এয়া বুজাব পাৰা। তোমালোক হৈছা সঁচা-সঁচা সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ-বংশাৱলী হোৱা, আকৌ তোমালোক দেৱতা হোৱাগৈ। স্বৰ্গৰ দেৱতাক নিশ্চয় পৰমপিতা পৰমাত্মায়েই গঢ়িব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (1) অন্তৰৰ অৱগুণক নিৰীক্ষণ কৰি সেয়া উলিয়াই দিব লাগে। সংগ দোষৰ পৰা নিজকে চম্ভালি ৰাখিব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি নিজকে লায়ক কৰি তুলিব লাগে।
- (2) প্ৰতি খন ঘৰক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। ভূতবিলাক পিতাৰ স্মৃতিৰেৰে আতঁৰাব লাগে। পিতাৰ সৈতে মংগল মিলন উদ্‌যাপন কৰি থাকিব লাগে।

বৰদান:- সহজ বিধিৰ দ্বাৰা বিধাতাক নিজৰ কৰি লওঁতা সৰ্ব ভাগ্যৰ খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱা

ভাগ্য বিধাতাক নিজৰ কৰি লোৱাৰ বিধি হ'ল - পিতা আৰু ককা দুয়োজনৰ লগত সম্বন্ধ। কোনো কোনো সন্তানে কয় - মোৰতো চিধা নিৰাকাৰ লগত সম্বন্ধ আছে, সাকাৰ জনেও নিৰাকাৰ জনৰ পৰাই পালে আমিও তেওঁৰ পৰা সকলো প্ৰাপ্ত কৰি ল'ম। কিন্তু এয়া হৈছে খণ্ডিত চাবি, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী নোহোৱাকৈ ভাগ্য গঢ়িব নোৱাৰি। সাকাৰৰ অবিহনে সৰ্ব ভাগ্যৰ ভণ্ডাৰৰ মালিক হ'ব নোৱাৰি কিয়নো ভাগ্য বিধাতাই ভাগ্য বিতৰণ কৰে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। গতিকে বিধিক জানি সৰ্ব ভাগ্যৰ খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱা।

শ্লোগান:- নিজৰ পৰা, সেৱাৰ পৰা, সকলোৰে পৰা সন্তুষ্টতাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ লোৱা তেতিয়াহে সিদ্ধি স্বৰূপ হ'ব।

!!ওঁম্ শান্তি!!
